

Prædiken til 2. søndag efter helligtrekonger Joh. 2, 1-11

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Den tredje dag var der bryllup i Kana i Galilæa, og dér var Jesu mor med; også Jesus og hans disciple var indbudt til brylluppet. Men vinen slap op, og Jesu mor sagde til ham: »De har ikke mere vin.« Jesus sagde til hende: »Hvad vil du mig, kvinde? Min time er endnu ikke kommet.« Hans mor sagde til tjenerne: »Gør, hvad som helst han siger til jer.« Der var dér seks vandkar af sten; de stod der efter jødernes regler for renselse og rummede hver to til tre spande. Jesus sagde til dem: »Fyld karrene med vand.« Og de fyldte dem helt op. Og han sagde til dem: »Øs nu op og bær det hen til skafferen.« Det gjorde de så. Men da skafferen havde smagt på vandet, der var blevet til vin – han vidste ikke, hvor den kom fra, men det vidste de tjenere, som havde øst vandet op – kaldte han på brudgommen og sagde til ham: »Man sætter ellers den gode vin frem først, og når folk har drukket godt, så den ringere. Du har gemt den gode vin til nu.« Dette gjorde Jesus i Kana i Galilæa som begyndelsen på sine tegn og åbenbarede sin herlighed, og hans disciple troede på ham. Johannesevangeliet 2,1-11

Havde verden mon set anderledes ud, hvis vi kunne se Gud – se hans herlighed, sådan som Moses også gerne ville det, da han på Sinajs bjerg sagde til Gud:

»Lad mig dog se din herlighed!«
for...»Hvis jeg [Moses] virkelig har fundet nåde for dine øjne, så kundgør mig din vej, og lad mig kende dig, så jeg kan bevare din velvilje.«

Det var, hvad Moses sagde til Gud, da israeliternes synd skulle straffes. Nemlig den synd, at de havde lavet en afgud af guld, da de ikke længere kunne og ville vente på Moses, og derfor samlede sig om Aron, og sagde til ham:

»Lav os en gud, som kan gå foran os, for vi ved ikke, hvad der er blevet af denne Moses, som førte os op fra Egypten.«
Aron lavede en guldkalv, og byggede et alter til den, og de ofrede brændofre mv., og resten af historien kender vi, hvortil dagens første læsning hører. Men da er det så, man spørger sig selv:

Ville historien have været en anden, hvis israelitterne havde set Guds herlighed, da han udfriede dem fra deres egyptiske trældom? Havde de handlet på anden vis, hvis Gud havde åbenbaret sig for dem, og ikke

kun for Moses i Åbenbaringsteltet? Det ville de måske – sådan for en kortere periode, for så atter at glemme, hvem de var – nemlig Guds folk, og således også glemme, hvad det vil sige at være Guds folk, eller for at bruge det billede, vi alle sammen kender – glemme hvad det vil sige at være et Guds barn?

Dog vil jeg ikke prædike over det at være et Guds barn, men snarere om det at glemme – det at glemme hvem vi er, og hvorfra vi kommer, for det er vel vores opgave som mennesker at minde hinanden om vores ophav. For Guds børn, det vil vi altid være, men at mærke, hvad det vil sige, det vil troen alene åbenbare, eller sådan sat på spidsen: Det er én ting at lade sig døbe, men det er straks noget andet at tro på, at Kristus er Guds Søn, vor frelser og forsoner, og at vi takket være ham er at regne som Guds børn. Eller for endnu engang at inddrage de stivnakkede israelitter: Det er én ting at blive udfriet fra ens trældom, men det er straks noget andet at tro på, at det var Gud, der udfriede én.

At vi således ikke altid ved, hvem vi er, og hvorfra vi kommer, det er vel en af vor tids største udfordringer. For evner vi ikke at huske hinanden på, hvem vi er, og hvorfra vi kommer, mister alting sin værdi – vil jeg mene. Det hele bliver da en lang række af ligegyldigheder, også selvom vi forsøger at give livet en form for værdi – forsøger at tilskrive dagen en eller anden form for betydning, om end det ikke synes at kunne lade sig gøre, for som Prædikeren engang skrev:

»Hvad udbytte har et menneske af alt, hvad det slider med under solen?«

En følelse, vi vist alle sammen kender, hvis vi vel at mærke sommetider stopper op, og giver os selv lov til blot at være for en stund – altså følelsen af, at det hele synes at være nytteløst.

Dog finder jeg ikke, at det er et moderne problem – dette at vi glemmer, hvem vi er, for sådan har det altid været, idet vi fra naturens side er glemsomme, men det er måske også en af vores styrker. Nej, det nye er måske snarere den tendens, at de samfunds-bærende institutioner synes at lide af den samme sygdom, som havde djævelen ligeledes forpestet deres ellers hæderlige hverv. Her tænker jeg især på Den Danske Folkekirke, hvis kald er at pege på Kristus som verdens frelser – at han ene og alene er hele verdens frelser. Og det kan kirken vel alene gøre, hvis den sandelig også tør sige, hvorfor Kristus er frelseren! Ja, at kirken holder fast ved det, den er givet at forkynde, medmindre dens mål også er det ligegyldige – altså tom snak, ringe trøst og den evige fortabelse.

Nej, det er kirkens kald at minde os om, hvem vi er, hvorfra vi kommer, og hvorfor vi er til.

Det er dens opgave at tale os mennesker til rette – og indimellem også at sætte os på plads, for derved at give os en retning ved atter at lade os vide, at det er her, livet hører hjemme, eller som apostlen Paulus formulerede det:

»Vær glade i håbet, udholdende i trængslen, vedholdende i bønnen.«

Vi kan vel alle blive enige om, at livet ikke altid er en dans på roser – for det kræver sandelig udholdenhed og vedholdenhed, og sommetider synes dét end-ikke at være nok.

Dagens evangelium er begyndelsen på fortællingen om, at Jesus, en jøde fra Nazareth, viste sig at være Guds søn – ham, ved hvem Gud en gang for alle åbenbarede sin herlighed. Ja, det Kristus åbenbarede som Guds søn var, at end ikke vores menneskelighed – vores synd og glemsomhed – vil kunne skille os fra Guds kærlighed, hvis vi tør tro på Guds nåde Ja, tænk sig: Selvom vi på livets vej, ligesom israelitterne, vender Gud ryggen, da arvesynden er vores lod, betyder det ikke, at Gud er ligesådan. Nej, tværtimod: Gud kalder hele tiden på os, også selvom vi ikke altid hører det, da vi daglig tror, vi kan være ham foruden. Nej, hvem er vi? Hvem er jeg?

Bibelens svar er klart: Vi er - og du er - Guds elskede barn, fordi Gud er kærlighed – længere er den ikke.

Men hvad ville verdens svar mon være, hvis ikke det havde været for Gud? Det tør jeg ikke at svare på – har end ikke lyst til at tænke det til ende. Dog håber jeg aldrig, at vi som folk vil glemme, hvem vi er, og hvorfra vi kommer – Altså, at vi er et folk, der kender Guds kærlighed, hvis vi giver det lov at lyde, og kirken aldrig glemmer, hvorfor den er til – for selv ville vi glemme det. Amen

Andreas Buur Melchiorsen

Skærbæk Kirke

Salmer (Den Danske Salmebog):

136: Dejlig er den himmel blå

49: Ingen er så tryk i fare

300: Kom, sandheds Ånd, og vidne giv

144: Hvor saligt var det ægtepar

321: O kristelighed!

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk